

РЕШЕНИЕ

№ 1296

гр. П., 12.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – П., I ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: И.Ю.К.

при участието на секретаря А.В.К.
като разгледа докладваното от И.Ю.К. Гражданско дело № 20231720105005 по описа за 2023 година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е образувано по искова молба на „****“ ЕАД, в която се сочи, че в полза на дружеството срещу Л. С. Г. е издадена Заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК в рамките на ч.гр.д. № *** г. по описа на Софийски районен съд за сумата от 89,75 лева, представляваща стойността за доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за периода от м. 10.2018 г. до м. 01.2019 г., 20,62 лева законна лихва в периода от 01.10.2019 г. до 05.07.2022 г., както и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на сумата.

Твърди, че срещу издадената заповед за изпълнение е депозирано възражение, поради което са налице предпоставките за предявяване и разглеждане на настоящия иск.

Твърди, че с ответникът не е сключван договор за доставка на топлинна енергия, поради което той се е обогатил неоснователно. Твърди, че съгласно пар. 1, т. 43 ЗЕ потребител за стопански нужди е лице, което ползва предоставяните от него услуги и е сключил писмен договор, но ответникът не е изпълнил това свое задължение, поради което не е налице хипотезата по чл. 149, ал. 1, т. 3 ЗЕ – между страните не е сключен индивидуален писмен договор при общи условия. Твърди, че процесната сума се формира като задължение по изравнителна сметка и по реален отчет на уредите. Авансово внесените суми са били приспаднати от текущите задължения, но след изготвяне на изравнителната сметка е останало задължение за главница в размер на 89,75 лева, което е останало непогасено.

С оглед на изложеното моли съда да признае за установено, че ответникът му дължи 89,75 лева, представляваща стойността за доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за периода от м. 10.2018 г. до м. 01.2019 г., 20,62 лева законна лихва

в периода от 01.10.2019 г. до 05.07.2022 г., както и законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното изплащане на сумата, с която той се е обогатил неоснователно ползвайки, но незаплащайки топлинна енергия, доставяна до имот в *** – дрогерия.

Ответникът е депозирал отговор в срок. Оспорва исковата претенция по основание и размер с твърдението, че не е потребител на ищеца, като сочи, че на 16.01.2019 г. се е разпоредил с имота, за който се твърди, че неоснователно е ползвана топлинна енергия. Твърди, че имотът преди продажбата е отдаван под наем и задължение на наемателят е било да сключи индивидуален договор с ищеца.

Твърди, че задълженията са погасени от наемателя.

Намира вземанията за погасени по давност, като се позовава на кратка тригодишна такава, позовавайки се на Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. ОСГТК на ВКС.

Оспорва иска в частта за дялово разпределение, като счита, че това вземане принадлежи на трето за спора лице – „***“ АД.

Намира, че по правилото на чл. 59 ЗЗД дължи по – ниската стойност между обедняването на ищеца и сумата, с която той се е обогатил.

Твърди, че измервателното устройство е негодно.

Оспорва истинността на представените с исковата молба писмени доказателства - Протокол от 02.09.2007 г., както Справка.

С оглед на изложеното моли съда да отхвърли предявените искове.

Претендира разноски.

В съдебно заседание ищецът и ответникът не се представляват като поддържат изложените тези с писмени становища.

Третото лице помагач не се представлява и не е изразило становище.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството се развива след дадени указания от въззивния съд, делото да бъде разгледано по предявени от ищеца искове на извъндоговорно основание.

Районен съд П. е сезиран с обективно, кумулативно съединени положителни установителни искове, разглеждани по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание чл. 59. ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. Тази квалификация се основава на фактическите твърдения, че с ответника чийто имот е присъединен към топлопреносната мрежа, представляващ обект, отдаван под наем с търговска цел, договор за доставка на топлинна енергия не е сключван, а същевременно е извършвана такава, поради което той се е обогатил неоснователно.

Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение за вземането в хипотезите на чл. 415, ал. 1, т. 1 и 2 ГПК и същата да влезе в сила. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в рамките на заповедното производство изцяло

съвпадат, поради което предявеният иск е процесуално допустим.

При релевираните в исковата молба твърдения в тежест на ищеца е да докаже своето обедняване и обогатяването на ответника, размера, както и причинната връзка между тях.

По акцесорния иск за обезщетение за забава е необходимо да бъде установено изпадането на ответника в забава и размера на търсеното във връзка с това обезщетение.

По делото не се спори, че между страните договор за доставка на топлинна енергия – индивидуален или при общи условия не е сключван.

В настоящия случай между страните са спорни всички елементи от фактическия състав на предявените искове.

Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 1 от ЗЗД всеки, който се е обогатил без основание за сметка на друг дължи да му върне онова, с което се е обогатил до размера на обедняването. Правото на иск по чл. 59, ал. 1 от ЗЗД възниква, когато ищецът не разполага с друг иск, с който може да защити правата си, като с тази разпоредба се осуетява неоснователното преминаване на блага от едно имущество в друго. Фактическият състав на тук посочената разпоредба изисква ищецът пълно и главно да установи обедняването му до размера и количеството на доставената на ответника през исковия период топлинна енергия, обогатяването на ответника чрез консумирането на тази енергия и спестяване на разходи за нейното заплащане, както и наличието на връзка между обогатяването и обедняването.

Както бе посочено, претенцията е за доставка на топлинна енергия до имот в *** – дрогерия. Съгласно приетия като писмено доказателство по делото - Нотариален акт *** г. ответникът е придобил – Дрогерия, разположена на две нива с площ от 148,61 кв.м. с административен адрес ***. С този имот ответникът се е разпоредил на 16.01.2019 г. съгласно Нотариален акт ***

Тези обективни данни, дават основание на съда да приеме, че в конкретния случай ответникът е пасивно материално легитимиран по отношение на предявения главен иск като собственик на топлоснабдения имот до **15.01.2019 г. включително.**

Относно доставката и размера на задължението е изслушано и прието заключение по СТЕ, което съдът кредитира като обективно и обосновано, отговарящо на всички поставени задачи, дадено от лице, притежаващо съответните специални знания. Установено е, че сградата е топлоснабдена, че монтираните в абонатната станция уреди за търговско измерване – топломери са преминали през задължителните периодични метрологични проверки, в хода на които са окачествени като съответстващи на одобрения тип, поради което са годни за търговско измерване и показанията им могат да се считат за достоверни, поради което възражението на ищеца в обратната насока е неоснователно.

Вещото лице е установило, че за процесния имот е начислявана прогнозна топлоенергия и за БГВ, които са преизчислени след края на отоплителния сезон, като са приспаднати съответните суми. Няма данни за постъпили възражения по изготвените изравнителни сметки. В заключението вещото лице, изследвайки доставката е установило, че на посочения адрес е доставена топлинна енергия на обща стойност 236,89 лева. От тази сума е заплатена 147,14 лева, като е останало неудовлетворено вземане за **89,75 лева**. Изчислено е също, че размера на задължението за м. януари 2019 г. е в размер на **87,26 лева**. На същата стойност е и издадената от ищеца фактура за м. януари 2019 г.

В съдебно заседание вещото лице е заявило, че разграничение между стойността на топлинната енергия и доставката □ тази с включена печалба за доставчика **не може**

да бъде направена, тъй като се ползват нормативно определени цени.

По делото е изслушана и приета заключение по СИЕ, изготвено при проверка на счетоводството на ищцовото дружество и документите по делото. Вещото лице е достигнало до извод, че за исковия период стойността на предоставяните от ищеца услуги е на стойност **85,52 лева**, тъй като такива са стойностите за по – дълг от исковия период, а именно до 31.03.2019 г. Това е така, защото е взета предвид изравнителна сметка от фактурата от 31.03.2019 г. – извън исковия период. Изчислена е лихвата за забава в исковия период, която е в размер на **20,22 лева**. Съдът не кредитира данните от ССЕ именно поради обстоятелството, че е изследван период от 01.10.2018 г. до 31.03.2019 г. Така по – късната изравнителната сметка е отразена върху исковия период и се получава разлика от 4,23 лева разлика.

От изложеното дотук съдът намира за доказано по делото, че ищецът през периода от 01.10.2018 г. до 31.01.2019 г. е доставил до собствения на ответника имот топлинна енергия като неудовлетвореното вземане е в размер на 89,75 лева съгласно ССЕ по изложените съображения относно некредитирането на ССЕ. Вярно е, че института на неоснователното обогатяване изисква да се изследва обедняването на ищеца и обогатяването на ответника, но в конкретния случай съдът приема, че тези стойности са идентични. Това е така не само защото вещото лице не е в състояние да определи стойността на топлоенергията за нейното производство и доставка, а поради обстоятелството, че обедняването на ищеца се изразява и в печалбата, която би получил при доставката на конкретното количество топлоенергия.

Както бе посочено, **отговорността на ответника е обусловена от качеството му на собственик на имота**. Същият се е разпоредил с него на 16.01.2019 г. Налице е консенсуален договор, като по правилото на чл. 24, ал. 1 ЗЗД транслативният ефект е настъпил именно на посочената дата. Ето защо отговорността на ответника следва да се сведе за времето, в което е бил собственик – до 15.01.2019 г. включително. Както бе посочено задължението за този месец е в размер на 87,26 или 2,82 лева средно дневно – **42,30 лева** от 01.01.2019 г. до 15.01.2019 г. вкл.

Конкретните възражения на ответникът съдът намира за неоснователни. Без правно значение е обстоятелството, че в процесния период, имотът е отдаван под наем и друг е действителния потребител. Наличието на договор за наем е правоотношение, стоящо извън предмета на настоящото производство и то касае ответника и трето по спора лице. Изпълнено или не задължението наемателят да сключи индивидуален договор с ищеца също не подлежи на изследване, тъй като това би било неизпълнение във вътрешните отношения между ответника (наемодател) и наемателя.

Ответникът е поддържал, че третото лице (негов наемател) е погасил задълженията, което твърдение остана недоказано.

Без правно значение е дали частта за дялово разпределение принадлежи на трето за спора лице. Това е вземане, почиващо на договорно основание, по което ответникът не е страна и остава извън предмета на настоящото производство.

Друг спорен въпрос по делото е дължими ли са вземанията с оглед своевременно въведеното от ответника правопогасяващо възражение за изтекла погасителна давност, като ответникът се позовава на кратка такава.

Съдът намира това възражение за неоснователно. Безспорно е от правна гледна точка, че вземането представляващо главница за доставена и неплатена топлинна енергия има характера на периодично плащане по см. на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и спрямо него е приложима тригодишната погасителна давност, в който смисъл са задължителните за съда разяснения, дадени в ТР № 3 от 18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. ОСГТК на ВКС. Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 1 ЗЗД давността

започва да тече от момента на изискуемостта на вземането и се прекъсва с предявяване на иск, респ. с друга форма на съдебно претендиране на вземането.

Същевременно обаче, макар и равностойността на спестените разходи при ползване на топлинна енергия за имот без правно основание да е в размер на месечната □ цена за процесния период, по естеството си това парично притезание не представлява цена на доставената топлинна енергия, а само стойностен изразител на материалното благо, което е следвало да постъпи в патримониума на обеднелия, в случай че обогатилият се (без правно основание) би ползвал топлинната енергия възмездно – по действително продажбено правоотношение. Ето защо ответникът в настоящото производство дължи **не цената на топлинната енергия – помесечно, а нейната равностойност в глобален размер за целия период**. Затова и предявеното парично притезание не е периодично, а се погасява с изтичане на общата пет годишна погасителна давност (така и задължителните разяснения, дадени в т. 7 от Постановление № 1 от 28.05.1979 г. по гр. д. № 1/1979 г. на Пленума на ВС). Началната дата, от която се претендира неоснователно обогатяване е 01.10.2018 г., а искът е предявен на 11.07.2022 г., преди изтичане на давностния срок (ищецът се ползва от правилото на чл. 422, ал. 1 ГПК).

Ето защо предявения главен иск е основателен за периода от 01.10.2018 г. го 15.01.2019 г. за сумата в общ размер на **44,79 лева**. За разликата над тази сума до пълния предявен размер и периода от 16.01.2019 г. до 31.01.2019 г. искът е неоснователен. Следва да се присъди законна лихва от датата на депозиране на заявлението за издаване на заповед за изпълнение до окончателното плащане.

Искът за заплащане на лихви за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД върху претендираната сума, съдът приема за изцяло неоснователен и следва да бъде отхвърлен. Това е така, защото тази претенция изисква ответникът да е в забава. По правилото на чл. 84, ал. 1 ЗЗД забавата настъпва след изтичане деня на изпълнение, когато е определен, а по ал. 2 от същата разпоредба – след покана. След като сумата за главницата се установяват на извъндоговорно основание, то в този случай, обезщетението за забава не е свързано с договор и/или Общите условия, които определят условията за забава. За да изпадне длъжникът в забава по претенция с правно основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД, е необходима покана, но такава преди депозиране на исковата молба не се установи, а и не се твърди.

По разноските:

Ищецът е претендирал разноски и при този изход от спора по правилото на чл. 78, ал. 1 такива следва да му бъдат присъдени. Ищецът е доказал разноски в размер в общ размер на 425,00 лева, като е претендирал и възнаграждение за процесуално представителство от юрисконсулт в размер от 100,00 лева, което съдът намира, че отговаря на действителната правна сложност по делото и вложените от процесуалния представител усилия. При този изход от спора, съобразно уважената част от исковите претенции, на ищеца се дължат разноски в общ размер на 213,05 лева.

Съгласно т. 12 от ТР № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл. 415, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе и за дължимостта на разноските в заповедното производство с осъдителен диспозитив. Предвид извода за от спора на ищеца се дължат разноски в размер на 30,44 лева съобразно изхода от спора.

Ответникът също е претендирал разноски, но по делото доказателства за направени такива не са представени, поради което не следва да се присъждат.

В светлината на гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 59, ал. 1 ЗЗД, че в полза на „***“ ЕАД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление: ***, **СЪЩЕСТВУВА изискуемо вземане срещу Л. С. Г., ЕГН ******* за сума в размер на **44,79 лева**, представляваща парична стойност на ползваната без правно основание топлинна енергия за имот в *** – дрогерия за периода от 01.10.2018 г. до 15.01.2019 г. включително, **ведно** със законна лихва върху сумата от 11.07.2022 г. до окончателното изплащане на задължението, за която сума е издадена заповед за изпълнение в рамките на ч.гр.д. № *** г. по описа на Софийски районен съд, **като ОТХВЪРЛЯ този иск** за разликата над 44,79 лева до пълния предявен размер от 89,75 лева и периода от 16.01.2019 г. до 31.01.2019 г. като неоснователен.

ОТХВЪРЛЯ изцяло предявения от „***“ ЕАД иск с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД за признаване на установено в отношенията между страните, че Л. С. Г. дължи на „***“ ЕАД сумата от 20,62 лева законна лихва в периода от 01.10.2019 г. до 05.07.2022 г. като неоснователен.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПКЛ. С. Г. да заплати на „***“ ЕАД сумата от **213,05 лева** – разноски пред Районен съд П. в исковото производство и **30,44 лева** – разноски в заповедното производство.

Решението е постановено при участието на „***“ ЕООД, трето лице помагач на страната на ищеца - „***“ ЕАД.

Решението може да бъде обжалвано с въззивна жалба в двуседмичен срок от връчването му на страните пред Окръжен съд П..

Препис от решението ДА СЕ ВРЪЧИ на страните, **вкл.** третото лице помагач.

Съдия при Районен съд – П.: _____